

Д У Б

Моїй Любові присвячую

Дуб гіллястий у широких гаї
Проти бурі став, і вже його
Літ за двіста било і крушило
З ливнями, снігами, завірюхою.
Тільки він стояв... І навіть листя
Мідне, некрасиве і жорстке,
Зберігав до літа через зиму,
Щоби інших листям тим укрити.

І так скупі цвів посеред літа,
Переждавши доки переквітнуть
Клени і берези білокорі,
Яворина в тихому узліссі
І тополі в темному лужку.
І ховав свій скромний цвіт під листом,
Жовту суцвіть ту непоказну,
Із якої жолудь виростає,
Що могутнім дубом задзвенить.

А коли прийшла найтяжча буря
І його ударила під корінь,
Він не впавав, він тільки захитався
І від горя задзвенів, як дзвін.

І тоді та буря, зла розлука,
Вдарила його у ~~самі~~ у плечі дуб"яні
І відбила половину тіла.
І ~~в~~^{коли} він в смерті захитався,
І коли він падав на траву,
Як танкіст отой, чи піхотинець,
Так старавсь нікого не вчепити,
Ані деревця, ні помелця,
Ані травки, ні роси малої,
Ні ~~з~~вірини, ні тії людини.
Так стояв розчахнутий сто літ,
Як півтіла людського буває.

А за ним берізка поросла,
Та, що гіллям дуба прикривалась,
І тепер шуміла на зорі,
Плакала йому на бідне серце,
Як то ~~з~~ він вберіг її від бурі.

Так стоять і досі при дорозі
В лісі, за Дніпровською сагою,
Тяжко ранений могутній дуб
Та берізка рідна біля нього.
> ~~Вже~~ не чув ~~те~~^{прозе!} ~~дуб~~, як підійшли <
Люди до розчахнутого тіла,
Й місце, де він ріс, благословили,
Лиш за те, що він стояв у бурі,
Наче воїн у важкім бою,
Тільки б інших грудьми захистити!

А. Малишко